

přidělen k hájení práv u ústního jednání, byl již tím oprávněn pro ni všechny procesní úkony předsevzítí, k nimž podle zákona zmocňuje procesní plná moc, udělená advokátu. To však nebránilo žalované udělití takovou plnou moc auskultantu jako každé jiné osobě způsobilé k zastupování a tím ustanoviti ho za svého zmocněnce ve smyslu § 26 c. ř. s. Šlo o spor manželský, v němž není předepsáno nucené zastoupení advokátem v první stolici (§ 27 druhý odstavec c. ř. s.) a na který se nevztahuje ustanovení § 29 první odstavec c. ř. s., poněvadž spor se týkal věci, při níž hodnota předmětu sporu jest pro určení příslušnosti bez významu, takže ustanovení § 56 druhý odstavec j. n. tu neplatilo. Ustanovení § 6 vládn. nař. čís. 95/1923 sb. z. a n., platí jen pro otázku určení útrat. Není tedy správný názor rekursního soudu, že tu není předpokládaného pravomocného rozsudku ve sporu rozvodovém. Poněvadž rekursní soud důsledkem tohoto nesprávného právního názoru nezkoumal hmotněprávní podmínky § 17 rozl. zák. bylo uznati, jak se stalo.

Čís. 11884.

Je-li prokázáno odevzdací listinou, že závazek z exekučního titulu přešel na osobu, proti níž jest navržena exekuce, jest pro vymáhajícího věřitele nerozhodným odchylný obsah dědické dohody, není-li v odevzdací listině vysloveno, že vymáhající věřitel k této dědické dohodě přistoupil, buď výslovně nebo mlčky (§ 863 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 10. září 1932, R II 345/32.)

Vymáhající věřitel navrhl proti nezl. Emilii J-ové exekuci k vydobytí pohledávky za zůstavitelkou Marií J-ovou. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Vymáhající věřitel vede exekuci proti povinné tvrdě, že na ni přešel podle odevzdací listiny závazek pozůstalosti z rozsudku. Podle § 9 ex. ř. musí tento přechod závazku býti prokázán. Odevzdací listinou ze dne 5. dubna 1931 jest však prokázáno, že celé pozůstalostní jmění po Marii J-ové převzal Josef J. s povinností, že zaplatí pozůstalostní dluhy. Závazek nepřešel tedy na stěžovatelku, pročez bylo exekuční návrh zamítnouti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Odevzdací listinou ze dne 5. dubna 1931 byla odevzdána pozůstalost po Marii J-ové podle závěti dceři nezl. Emilii J-ové, která se přihlásila s dobrodiním soupisu. Tím jest prokázáno podle § 9 ex. ř. veřejnou listinou, že závazek z exekučního titulu zřejmého proti pozůstalosti po Marii J-ové přešel na nezl. Emilii J-ovou, proti níž jest navržena exekuce. Nerozhodným pro vymáhajícího věřitele jako osobu třetí, jsoucí mimo projednání pozůstalosti, jest obsah dědické dohody, podle níž celé pozůstalostní jmění převzal pozůstalý manžel Josef J. proti zaplacení

pozůstalostních dluhů a vyplacení podílu 16.500 Kč v hotovosti dceři nezl. Emilii J-ové, neboť není v odevzdací listině vysloveno, že vymáhající věřitel přistoupil k této dědické dohodě buď výslovně nebo mlčky, ale způsobem vytčeným v § 863 obč. zák., a proto se tato dědická dohoda vymáhajícího věřitele netýká a proti němu jest dlužnicí nezl. Emilie J-ová jako universální dědička po Marii J-ové, na niž závazek, o který jde, přešel.

Čís. 11885.

Stát neručí za úraz, který se přihodil členu komise provádějící domovní prohlídku podle důchodkového trestního zákona.

Přibráním obecního radního k domovní prohlídce podle důchodkového trestního zákona nebyl založen soukromoprávní zmocněnecký poměr obecního radního k československému státu.

(Rozh. ze dne 10. září 1932, Rv II 481/31.)

Žalobce domáhal se na československém státu náhrady škody, tvrdě, že utrpěl úraz při prohlídce domu, k níž byl důchodkovou kontrolou přibrán jako radní obce. Žaloba byla oběma nižšími soudy zamítnuta, odvolacím soudem z těchto důvodů: První soud zamítl žalobu také z důvodu, že se žalobce nemůže domáhati náhrady škody, an si úraz, pak-li se mu přihodil, sám zavinil, poněvadž žalobce netvrdil, tím méně dokázal, že tvrzený úraz zavinil někdo ze členů komise (§§ 1295, 1297, 1311 obč. zák.). Správně dodal první soud, že, i kdyby tomu tak bylo, nelze najíti v zákoně oporu pro mínění žalobce, že stát jest zodpovědný za zavinění orgánu provádějícího domovní prohlídku. Žalobce uvádí v odvolání, že žalobní nárok zakládá na ustanovení §§ 1014 a 1015 obč. zák. Žalobce především, jak sám uvedl v žalobě, při domovní prohlídce spolupůsobil jako radní obce, nebo-li, jak se na protokolu podepsal, jako asistence, tedy jako orgán místní policie. Než, i kdyby byl orgánem státu, nemůže se dovolávat náhrady za úraz, který si způsobil vlastní neopatrností, jak sám uvedl v žalobě slovy »že se do hlavy udeřil« (§ 1297 obč. zák.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nemá významu, zda se žalobce účastnil prohlídky jako orgán místní policie, či jako orgán státu nebo jako svědek výkonu nebo důvěrník úřadu. Není předpisu, podle něhož by stát ručil za úraz, který by se dovolateli přihodil jako členu komise provádějící domovní prohlídku podle důchodkového trestního zákona. Dovolatel se neprávem odvolává na ustanovení § 1014 a 1015 obč. zák., ježto nebyl ve smluvním poměru k československému státu jako zmocněnec. Jeho přibrání k domovní prohlídce jako obecního radního takový poměr nezakládá, ježto nejde o soukromoprávní příkaz ku právnímu jednání a o soukromoprávní poměr žalobce k československému státu.